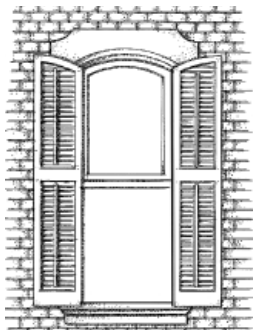

**Poruka
subotne
škole**

**Vesti
I/2012**

I tromesečje

SEVERNOAZIJSKA PACIFIČKA DIVIZIJA

Dragi vođo Subotne škole,

Ovog tromesečja obeležava se stogodišnjica objavljivanja tromesečnih misijskih izveštaja i prikupljanja darova trinaeste Subote. U čast ove godišnjice, iznosimo iskustva i priče iz prošlosti koje će biti objavljene u štampanom izdanju tromesečnog izveštaja i na sajtu: www.AdventistMission.org.

Ovog tromesečja u žiži interesovanja biće Severnoazijska pacifička divizija koja obuhvata Kinu, Japan, Mongoliju, Severnu i Južnu Koreju i Tajvan. U ovoj regiji živi više od 1,6 milijardi ljudi, od kojih su 650 hiljada vernici Adventističke crkve. Proporcionalno, to je jedan adventista na svakih 2440 ljudi. Svaka od navedenih zemalja suočava se sa jedinstvenim izazovima.

Izazovi:

Japan predstavlja moderno sekularno društvo. Samo 1,5% stanovnika izjašnjavaju se kao hrišćani, a nešto više od 15 hiljada su adventisti. Adventistička crkva se bori da bi mogla da napreduje u ovom sekularnom okruženju. Mala crkva na ostrvu Amami Ošima u južnom delu Japana godinama se borila za svoj opstanak i rast. Međutim, bez odgovarajućeg vođstva i mesta za održavanje bogoslužjenja, crkva nije mogla da raste. Zato su Japanci pozvali jednu pastorsku porodicu iz Koreje da predvodi ovu grupu. Danas ova crkva ima više od 30 vernika i mnogo posetilaca koji dolaze

na proučavanja. Najveći izazov ove crkve sada je da pronađe odgovarajuće mesto za održavanje bogoslužnja.

Crkva u **Mongoliji** je mlada i obuhvata više od 1 600 adventista. Većina vernika su mladi, poletni, talentovani ljudi. Neophodna im je obuka za vođe kako bi mogli da preuzmu vođstvo crkve u svojoj zemlji.

U **Koreji** boravi mnogo stranih radnika i studenata. Samo u Seulu živi, studira i radi više od milion stranaca. U srcu Seula nalazi se napredna, multikulturalna crkva, ali je ona već prevazišla svoje prostorne kapacitete. Crkva deluje na svoj jedinstveni način da bi dosegla do stranaca koji žive u Seulu, ali joj je potrebno proširenje kako bi nastavila sa svojom službom. Polja su zrela za žetvu i vernici su nestrpljivi da je sakupe, ali nemaju gde da dočekaju nove vernike.

Kineski mandarinski jezik je najzastupljeniji jezik na svetu. Pre 3 godine, prikupljeni darovi omogućili su opremanje tonskog studija na Tajvanu u kome se radio i televizijski programi prevode na kineski jezik. Trenutno, najveći izazov predstavlja proizvodnja televizijskih i Internet programa namenjenih posebno kineskom govornom području.

Uz Božiju pomoć, mi, kao vernici Crkve, svojim darovima trinaeste Subote možemo doprineti rastu Crkve u Severnoazijskoj pacifičkoj diviziji.

Prilike:

Darovi trinaeste Subote ovog tromesečja pomoći će da se obezbedi:

- Centar za obuku mladih u Mongoliji
- Crkvena zgrada za vernike koji se okupljaju na ostrvu Amami Ošima, u Japanu
- Multikulturalni centar u Seulu, u Koreji
- Radio, televizijski i Internet program na kineskom jeziku
- Dečiji projekat: Dečiji program na kineskom jeziku

7. januar 2012.

Misija proslavlja 100 godina

Ove godine obeležava se 100 godina od kad je osnovana Misija prikupljanja tromesečnih darova trinaeste Subote. Da bi se proslavila uspomena na ovu stogodišnjicu, u redovne tromesečne izveštaje biće uključeni posebni misioniski izveštaji o iskustvima tokom prethodnih 100 godina.

Kina

Kina, jedna od zemalja o kojima govorimo ovog tromesečja, primila je deo darova trinaeste Subote još daleke 1912. godine. Ta sredstva poslužila su da se obezbedi smeštaj za misionare. U narednih 35 godina, Kina je 19 puta primila deo darova trinaeste Subote koji su upotrebljeni za izgradnju misije, škola, izdavačke kuće i nekoliko medicinskih ustanova. Delo u Kini u početku je brzo napredovalo. Izveštaj iz 1915. godine pokazuje da je u jednom regionu podeljeno više od 11 000 časopisa i 3 000 traktata, posle čega su iz mnogih gradova upućeni pozivi misionarima da dođu i objave Božiju reč ljudima.

»Neverovatno je kako naše delo ovih dana brzo napreduje u ovom delu sveta«, stoji u izveštaju. »Božiji Duh čudesno deluje na srca ljudi, pripremajući ih da prime poslednju poruku poziva i opomene ovom svetu koji propada«. Potreba za misionarima bila je očigledna i u drugom izveštaju Frenka Aluma koji govori o napredovanju dela u oblasti Sečuan, u Kini. »Ovo ogromno polje rada je, bez ikakve sumnje, najzahtevnije polje na kome je Crkva do sada delovala. Na tom ogromnom području sa 88 miliona ljudi, treća andeoska vest predstavljena je službom samo dvojice misionarskih radnika. To je kao kada bi na tlu Sjedinjenih Država ostala samo dva misionara.«

Jedan ozbiljan tragač

Kinez po imenu Min godinama je osećao potrebu za spasenjem. Sagradio je hram i preselio se u njega. Živeo je sam, prinosiso tamjan

svom bogu, svakodnevno postio i molio se satima. Ali, nije osetio mir, spokojstvo i nadu u spasenje.

Konačno je odustao, napustio svoj hram i vratio se u selo. Tamo je čuo za sastanke koje je održavao jedan adventistički misionar. Posećivao je te sastanke i predao svoje srce Bogu.

Posle Minovog obraćenja, njegov hram je ostao prazan, ali je njegovo srce bilo puno ljubavi prema Bogu.

Sila molitve

Jedan stariji vernik poznat kao »stari gospodin Đang« upravljao je misijom Crkve na širokim prostranstvima Kine.

Kada je jedne godine prolećna kiša izostala, čime je bio ugrožen rod pirinča, zemljoradnici su bili duboko uznemireni. Seljaci su dali priloge i molili se bogovima u lokalnim hramovima, ali je nebo i dalje bilo bez oblaka.

Tada je stari gospodin Đang sazvaio seoski skup. Ispričao im je kako se Ilija molio za kišu (1. Carevima 18:42-45), a zatim kazao: »Moramo verovati da će nam Bog sa neba poslati kišu.« Pozvao je prisutne da se mole živom Bogu za kišu.

Nakon molitve, seljaci su se vratili svojim domovima i osmatrali nebo ne bi li videli znake koji ukazuju na kišu. Predveče, neko je ugledao mali oblak i proširio vest – Bog je čuo njihove molitve. Te noći pao je pravi pljusak.

Sledeći dan bila je Subota – trinaesta Subota. Mnogi seljaci pridružili su se vernicima u maloj crkvi da bi se zahvalili Bogu što im je poslao kišu. Brat Đang je pozvao sve prisutne da prilože veliki misionarski dar u znak zahvalnosti Bogu za spasonosnu kišu. Narod se odazvao tome, uključujući i mnoge koji nisu bili vernici. Štaviše, nekoliko seljaka zatražilo je da sazna nešto o Bogu koji odgovara na molitve na tako neverovatan način.

Kasniji događaji

Kada su komunisti preuzeli vlast u Kini, konfiskovana je imovina misije, a misionari su bili primorani da napuste zemlju. Skoro četrdeset godina, počevši od 1951, svet nije znao šta se dešavalo sa hrišćanima u Kini. Tada se Kina ponovo otvorila i čuli smo mnoge nadahnjujuće priče o veri pod najtežim okolnostima.

Godine 1998, prvi put posle pedeset godina, darovi trinaeste Subote stigli su u Kinu. Ta sredstva su upotrebljena za pokretanje hrišćanskog radio programa na kineskom jeziku. Deset godina kasnije, 2008. godine, darovi trinaeste Subote pomogli su da se izgradi studio na Tajvanu koji emituje program za ljude sa kineskog govornog područja. Deo darova trinaeste Subote ove godine pomoći će da se naprave stotine video programa na kineskom mandarinskom jeziku, koji će biti prikazivani širom sveta posredstvom Interneta i satelitskih TV kanala.

Više od 1,4 milijarde ljudi koji govore kineskim jezikom živi u Kini i na Tajvanu. Još nekoliko miliona njih živi širom Indonezije i Severne i Južne Amerike. Proslavimo stogodišnjicu prikupljanja darova za posebne misionarske projekte širom sveta. Neka vaš dar 24. marta bude najveći koji ste ikada dali.

Kratke činjenice

- Više od 1,6 milijardi ljudi živi u Severnoazijskoj pacifičkoj diviziji. Većina njih živi u Kini i na Tajvanu.
- Adventistička poruka ušla je u Kinu 1888. godine kada je Avram Laru, laik i literarni evanđelista, putovao od Hong Konga u Kanton na jugoistoku Kine i prodao nekoliko pretplata za časopise.
- Za vreme komunističke vladavine, a posebno u periodu poznatom kao kulturna revolucija, hrišćani su bili progonjeni i mnogi adventisti proveli su godine po zatvorima i radnim kampovima.

14. januar 2012.

Povratak

Jagana je sela na svoje uobičajeno mesto u adventističkoj crkvi. Slavljenje Boga nekada je ispunjavalo njeno srce radošću. Sada, pošto je bila zauzeta mnogim obavezama na fakultetu, nekako je izgubila kontakt sa Bogom. I dalje je volela Boga, verovala je u Njega, ali je osećala da više ne živi životom koji proslavlja Boga.

»Crkva će biti bolja bez mene« – mislila je. »U ime svega onog što volim, moram da je napustim«.

Jagana je naporno radila da bi postigla uspeh na studijama. Imala je dobre ocene i očekivala da će uspešno diplomirati. Toliko je bila obuzeta svojim ocenama, da je jedva primetila kako gubi kontakt sa Isusom.

Prisetila se vremena kada se prvi put srela sa Isusom. Učila je engleski jezik sa nekim mladim adventistima. Da su njeni roditelji znali da je postala hrišćanka, usprotivili bi se tome. Isus joj je tada postao značajniji od bilo čega u životu.

Ali kada je upisala fakultet, sjaj uspeha odvratio je njen pogled od Isusa i polako je udaljio od Boga. Bogoslužjenje joj je postalo rutina. Dok je sedela u crkvi te Subote, pomislila je da je to poslednje bogoslužjenje kome prisustvuje. »Bolje je otići nego živeti u laži.«

Međutim, Bog je imao drugačije planove za Jaganu.

Zlatni anđeli

Te večeri Jaganin telefon je zazvonio. »Jagana, imam dobre vesti za tebe«, obratio joj se poznati glas pastora Džoše. »Izabrana si da budeš deo Zlatnih anđela.«

Jagana je bila zapanjena. Od prvog trenutka kad je čula Zlatne anđele kako pevaju, poželela je da postane deo te odabrane grupe mladih adventističkih pevača. Oni su putovali širom severne Azije odvajajući godinu dana da bi služili Bogu.

»Ne...ne pastore...«, promucala je. »Ne mogu.« Brzo je navela svoje razloge. »Treba da diplomiram. Izgubila bih pravo na stipendiju ako bih napustila studije na godinu dana. Ne pevam dovoljno dobro da

bih bila član Zlatnih anđela.« Jagana se zahvalila i pozdravila se sa svojim pastorom. Nije mu spomenula da duhovno umire.

Nekoliko dana kasnije, pastor Džoša joj se ponovo javio i još jedanput je pozvao da se pridruži Zlatnim anđelima. Opet je odbila. Pastor je nazvao i treći put i, pre nego je stigla da odgovori, rekao joj: »Jagana, prestani da odbijaš. Jednostavno se moli za to naredna 24 sata.«

Jagana je pristala da se moli, ali u svom umu je i dalje ponavljala sve razloge zbog kojih nije mogla da se pridruži Zlatnim anđelima.

Veliko iznenađenje

Molila se kao što je obećala. »Bože, mislila sam da si Ti mudar. Mislila sam da sve znaš. Kako si mogao mene da izabereš da budem u Zlatnim anđelima? Ali...Ako je to zaista ono što želiš da učinim, daj mi neki znak. Neka se moji roditelji i profesori slože sa tim. Tada ću znati da Ti zaista želiš da pođem.« Jagana se smešila. Bila je sigurna da će se njeni roditelji naljutiti i da joj profesori nikad neće dozvoliti da napusti školu.

Nazvala je svoje roditelje da bi im rekla za ponudu koju je dobila. »Pitaj oca«, odgovorila joj je majka i dodala slušalicu Jaganinom ocu.

»Pitaj svoje profesore. Ako se oni slože, u redu je« – kazao je otac.

Zapanjena očevim odgovorom, spustila je slušalicu. Iako je njen glavni profesor bio hrišćanin, znala je da ne podržava njeno verovanje i da joj neće dozvoliti da napusti studije na godinu dana samo da bi pevala. Želeo je da ona osvoji medalju za najboljeg studenta, isto kao što je i sama to želela. Međutim, kada mu je rekla za Zlatne anđele, on je odgovorio: »Čestitam! Idi«.

Dok je Jagana te večeri čekala telefonski poziv od pastora Džoše, razmišljala je šta da mu kaže. Tada je shvatila da je Bog poziva da Mu služi. »Još uvek me voli«, shvatila je. »Još uvek me želi.«

Radosno služenje Bogu

Jagana je napustila studije i pridružila se Zlatnim anđelima. Nije bila školovani pevač i mučila se na napornim probama. Ipak, osećala je da joj Bog pomaže da peva iznad svojih mogućnosti.

Kad je grupa otpočela svoju službu, Jagana je uvidela da Bog koristi Zlatne anđele kako bi obnovio njenu veru. Tokom jedne

evangelizacije, Jaganina majka je predala svoj život Bogu. »Bog mi je pokazao da me voli i da me nikad neće napustiti«, kaže Jagana. »Oduševljena sam što me je potražio upravo u trenutku kada sam nameravala da Ga napustim.«

Jagana je završila studije i sada predaje u Mongoliji, u prvoj adventističkoj osnovnoj školi. Svoje najveće zadovoljstvo pronalazi u tome što dolazi u kontakt sa porodicama, prijateljima i učenicima koje upoznaje sa predivnim Spasiteljem.

Misija u Mongoliji još uvek je mlada. Prvi vernici kršteni su pre nekih dvadesetak godina. Naši misionarski darovi doprinose objavljivanju Božije velike poruke ljubavi širom Mongolije. Hvala vam na vašim darovima.

Kratke činjenice

- Mongolija ima oko 2,8 miliona stanovnika od kojih milion živi u glavnom gradu Ulanbatoru.
- Prvi obraćenici nakon pada komunizma u Mongoliji kršteni su 1993. godine. Danas se više od 1 600 adventista u Mongoliji okuplja u 10 crkava i manjih grupa. Sedam od ovih crkvenih grupa nalazi se u glavnom gradu.
- Većina adventista u Mongoliji mlađa je od 30 godina.

21. januar 2012.

U Božije vreme

Boldrui se steglo u grudima dok je gledala raspored ispita. »Završni ispit biće u Subotu« – pisalo je. Naporno je radila da stigne do diplomskog ispita na fakultetu. Ponekad je cele semestre odsustvovala kako bi mogla da zaradi novac koji joj je bio potreban da

plati školarinu i molbe profesorima da joj omoguće polaganje ispita nekog drugog dana osim Subote.

Kako se završni ispit približavao, dozvolila je svom srcu da se vine od radosti zbog svega što je postigla. Uskoro će diplomirati. Ali kada je pročitala datum završnog ispita, osetila se kao da je dobila udarac u stomak. Njen završni ispit bio je zakazan za Subotu.

Odbačena molba

»Šta da radim?« - pitala je Boldru svoju prijateljicu Koral kasnije te večeri. »Čula sam priče o tome kako je Bog blagoslovio studente koji su odbili da polažu svoje ispite u Subotu. Ali sam takođe čula o studentima koji nisu diplomirali jer su propustili deo svog ispita.«

»Obratimo se direktoru« – predložila je Koral. »Možda će napraviti neki izuzetak.« Sledećeg jutra Boldru i Koral ušle su u kancelariju direktora. Boldruino srce se steglo kada se sreća sa njegovim mrkim pogledom. »Zašto tražite promenu rasporeda?« – pitao je. »Morate polagati ispit istog dana kad i vaše kolege. Napustite sada moju kancelariju!«

»Bog ima plan« – prošaputala je Koral dok su napuštale kancelariju direktora. Boldru je klimnula glavom, ali nije mogla ni da zamisli kakav je to plan bio. Boldru se zarekla da neće izaći na ispit u Subotu šta god da se desi.

Najduži dan

U Subotu, dok su njeni prijatelji sa fakulteta polagali završni ispit, Boldru je bila u crkvi. Upirala se da svoje misli zadrži na bogoslužjenju, ali su one lutale do učionice u kojoj su njeni prijatelji branili svoje teze. Neprestano je u svom umu ponavljala Njegovo obećanje: »Neću te ostaviti, niti ću od tebe odstupiti« (Jevrejima 13:5).

Kasnije tog popodneva, dok je Boldru išla kući, njen mobilni telefon je zazvonio. »Tvoja dokumenta su spremna za završni ispit« – javila joj je sekretarica fakulteta. Boldru se zahvalila ženi i prekinula vezu. Nekoliko puta tog popodneva zvale su njene kolege, pa čak i neki profesori, podstičući je da ode do kancelarije fakulteta i prijavi se za ispit.

Boldru se borila sa iskušenjem da ode do fakulteta. Znala je da će se ispiti verovatno završiti oko 8 sati uveče, pre zalaska sunca tog letnjeg dana. Molila se Bogu za mir i snagu da se odupre iskušenju da ode na fakultet u toku Božijeg svetog vremena.

Boldru je kod kuće sačekala zalazak sunca, a onda krenula na fakultet. Požurila je sa molitvom na usnama. »Možda nije kasno«, nadala se.

»Tvoj Bog je veliki«

Kada je Boldru ušla u prostoriju u kojoj su se održavali ispiti, već je bio mrak. Iznenadila se kada je videla da studenti još uvek čekaju da iznesu svoje radove. Popunila je ispitnu prijavu i predala svoju tezu profesoru, članu ispitne komisije.

Neki studenti su je pitali zašto je čekala toliko dugo da dođe na ispit. Objasnila im je svoje verovanje i svoju želju da održi Subotu svetom. Ispiti su se nastavili do dugo u noć. Boldru se borila sa snom. Konačno, nešto posle ponoći, pozvali su je u prostoriju za ispite. Iznela je svoju prezentaciju i spremila se da odgovara na pitanja. Ali, umesto da joj postavljaju pitanja u vezi sa njenom tezom, profesori su je ispitivali o njenoj veri.

»Ovo je prvi put da nismo završili sa ispitima do 8 sati« – rekao je jedan od profesora. »Tvoj Bog je veliki kada ti je ipak dozvolio da polažeš ispit.« Boldru je klimnula glavom i podelila svoja verovanja sa njima. Iako su bili umorni, profesori su je pažljivo slušali.

Kada su rezultati ispita objavljeni, Boldru je videla da je položila. Neki od njenih kolega zatražili su da pođu sa njom u crkvu. Želeli su da saznaju više o njenoj veri.

Njena priča

Boldru se seća iskušenja sa kojima se suočavala pri kraju svog školovanja. Dok razmišlja o pričama drugih ljudi koji su očuvali svoju veru i istrajno svetkovali Subotu, ona se smeši. Sada ima svoju priču kojom može da hrabri druge i ona to čini kada god joj se ukaže prilika.

Boldru je jedna od mnogih mladih ljudi koji su upoznali Hrista u tinejdžerskim godinama. Oni se spremaju da zauzmu svoje mesto kao vođe adventističke crkve u Mongoliji, ali im je neophodna

obuka. Deo darova trinaeste Subote ovog tromesečja namenjen je izgradnji centra u Mongoliji za obuku mladih koji će biti vođe crkve u ovom delu sveta u godinama koje dolaze. Hvala vam što podupirete njihovu viziju i jačate adventističku crkvu u Mongoliji.

Misionske vesti

- Prvi adventistički misionari u Mongoliji bili su ruske nacionalnosti. Otpočeli su sa radom 1926. godine, ali je nedugo zatim komunizam ušao u Mongoliju i delo je zaustavljeno.
- Misionari su ponovo ušli u Mongoliju 1991. godine i, dve godine kasnije, kršteni su prvi adventistički hrišćani. Danas, više od 1 600 adventista održava bogoslužnja u desetak crkava u Mongoliji. Većina vernika su mladi ljudi.
- Pre nekoliko godina darovi trinaeste Subote upotrebljeni su za kupovinu nekoliko zgrada koje su pretvorene u crkve i za proširenje postojećih prostorija kako bi crkva mogla da napreduje i raste.

28. januar 2012.

Binderijine suze

»Otvorite! Policija!« Iznenadna galama uplašila je Binderiju koja je otrčala do svog oca.

»Šta nije u redu?« – pitala je. Otac je pomilovao po glavi i prošaputao: »Idi kod majke«. Požurio je da otvori vrata.

Binderija se držala majci za suknju dok je otac pred vratima razgovarao sa policijom. Jedan od policajaca uhvatio je oca za ruku i povukao ga napolje. Otac je pogledao prema svojoj supruzi i ćerki pre nego što ga je policija žurno izvela iz kuće.

»Policija misli da je otac ukrao kravu koju je juče doveo kući« – prošaputala je majka.

»Ali otac nije ukrao kravu« – rekla je Binderija plačnim glasom. »On to nikada ne bi učinio.« Došlo je vreme da pođe u krevet, ali otac se još nije vratio. Binderija je pogledala knjigu biblijskih priča koju joj je prijatelj poklonio. Otac i ona su je zajedno čitali, ali večeras neće biti priče. Otac je još uvek bio u zatvoru.

»Da li ću ikada ponovo videti oca?« - pitala se Binderija dok je ležala na svom tvrdom krevetu. Okrenula se prema zidu, a jedna suza joj se skotrljala niz obraz. Na kraju je ipak utonula u san.

Bog odgovara na očevu molitvu

Narednog dana otac se vratio kući. »Nisam znao koliko ću dugo biti u zatvoru« – rekao je Binderiji. »Propustio sam čitanje Biblije sa tobom, ali setio sam se kako je Isus učio svoje prijatelje da se mole. Zato sam kleknuo i molio se da policija otkrije istinu kako bih mogao slobodno da se vratim kući. Jutros su me pustili rekavši da su ljudi koji su prijavili krađu zapravo prodali kravu na pijaci. Znam da je Bog odgovorio na moju molitvu«.

Te noći su Binderija i njen otac uživali u čitanju još jedne priče iz Biblije. Porodica nije znala skoro ništa o Bogu i Isusu pre nego što je počela da čita biblijske priče. Otac je sada bio ubeđen da su te priče istinite. Konačno, zar nije Bog odgovorio na njegove molitve u zatvoru?

Dva poziva

Binderijina porodica preselila se u drugi grad u Mongoliji. Tamo je Binderija upoznala novog prijatelja koji se zvao Anohjin. »Da li bi želela da dođeš i prisustvuješ posebnom programu u mojoj crkvi?« – pitao je Anohjin Binderiju. »Biće puno pesme i muzike«.

Majka joj je dozvolila da ide. Binderija je uživala u programu. Počela je da pohađa Subotnu školu zajedno sa Anohjinom. Tu je naučila nove pesme i mnogo priča iz Biblije. Pokušavala je da nauči svoju majku tim pesmama i pričama, ali nije uvek mogla da se seti svih detalja. Majka je znala da Binderija voli da ide u Subotnu školu sa svojim prijateljem.

Kada se otac vratio kući sa posla u drugom gradu, Binderija mu je ispričala sve o Subotnoj školi. »Misliš li da bih i ja mogao da pođem sa tobom?« – upitao je sa osmehom.

»O, da!« odgovorila je. Od te sedmice otac je išao u crkvu sa Binderijom, ali njena majka nije htela da pođe sa njima. Binderija je znala da majka ima problema sa sluhom i da se zbog toga stidi pred ljudima. Otac i Binderija pozvali su je da im se pridruži u čitanju biblijskih priča i ona je prihvatila.

Neki ljudi iz crkve posetili su majku i pozvali je da prisustvuje bogoslužnju zajedno sa svojom porodicom. Međutim, ona još uvek nije želela da ide jer se plašila da je ljudi neće prihvatiti.

Bolest koja spasava

Tada se otac veoma razboleo. Doktori nisu bili sigurni da će preživeti. Binderija se molila da otac ozdravi. »Moram i ja da naučim da se molim za njega« – rekla je majka. »Mogu li da pođem sa tobom u crkvu da bih to naučila?«

Binderija je čvrsto zagrlila majku. »O, da!« rekla je. Naredne Subote Binderija i njena majka zajedno su otišle u crkvu. Vernici su srdačno prihvatili majku i obasuli je ljubavlju i molitvama. Molili su se za oca i tokom bogoslužnja.

Vremenom, otac se oporavio i pridružio im se na bogoslužnju u crkvi. Nekoliko meseci kasnije, Binderija je posmatrala kako se njeni roditelji zajedno krštavaju.

Kada je crkva u Mongoliji otvorila prvu adventističku školu, majka se ponudila da čisti zgradu kako bi mogla da plati Binderijino školovanje. Binderija često pomaže majci čisteći crkvu nakon škole. Dok radi, ona razmišlja o tome koliko je zahvalna što je Isus postao Car u životu njene porodice.

»Toliko sam zahvalna što me je prijatelj pozvao u crkvu« – kaže Binderija. »Otac i ja sada pozivamo mnoge ljude da nam se pridruže. Za sada niko od mojih prijatelja nije došao, ali jednog dana neko će prihvatiti poziv«.

Desetogodišnja Binderija uči da bi bila među najboljima u školi. Jednog dana ona će biti oslonac svoje crkve. Deo darova trinaeste Subote omogućiće izgradnju centra za obučavanje mladih kako bi

crkva u Mongoliji mogla da školuje buduće vođe crkve. Hvala vam za darove Subotne škole kojima podupirete crkvu u Mongoliji.

Misionske vesti

- Većina ljudi u Mongoliji pripada budističkoj veri ili uopšte nije religiozna. Budisti nemaju bogove, ali često se klanjaju i mole pred kipom Bude u hramu. Veruju da moraju živeti ispravnim životom da bi, kada umru, bili reinkarnirani na nekom višem nivou.
- Crkva treba da obučni mlade koji će zauzimati vodeće položaje u delu. Deo darova ovog tromesečja biće upotrebljen za izgradnju omladinskog centra za obuku mladih u unutrašnjosti Mongolije.

4. februar 2012.

Ponovo dete

Kikue nije mogla da prestane da se smeje. »Toliko sam srećna! Imam 94 godine, ali se ponovo osećam kao dete. Otkrila sam smisao života i to je prekrasno!«

Život u samoći

Kikue živi na ostrvu Amami Ošima na jugu Japana. Život joj nije uvek bio lagodan. Brak joj je bio problematičan, a poslednjih 8 godina, od kako joj je suprug umro, živi sama. Mnogi njeni prijatelji su umrli, a njena deca žive daleko. Oseća se prilično usamljenom.

Kikue se molila svojim precima i obeležavala određeni dan svake godine, ali to je bio više običaj nego religija i nije joj donosio duševni mir.

Dvojica literarnih evanđelista sa obližnje Okinave navratila su da je posete. Nekoliko puta se sretala sa njima tokom godina i čak je kupila neke knjige od njih. Bili su toliko prijatni da se unapred radovala što će ih sresti. »Posebno mi se svidelo što su se molili za mene pre nego što bi otišli.«

Osetiti ljubav

»Pozvali su me da posetim malu adventističku crkvu u gradu kao što su i ranije često činili. Ali, uvek sam ih odbijala. Nisam bila sigurna da će me ljudi prihvatiti, a ne bih mogla podneti da budem ponovo odbačena. Još uvek nisam bila sigurna da želim da pođem, ali ova dva gospodina su me uveravala da će me ljudi prihvatiti. »Hajdemo u crkvu zajedno. Sama ćeš se uveriti da će te ljudi zavoleti.«

»Hajdemo onda« – kazala je Kikue. Krenula je sa dvojicom evanđelista u crkvu koja se sastajala na drugom spratu pekare u srcu malog grada. Bila je nervozna dok je ulazila u prostoriju, plašeći se da bi ljudi mogli da je odbace ili ignorišu. »Dočekali su me kao davno izgubljenog člana porodice. Zavoleli su me od samog početka. Želela sam prijatelje koji će mi pomoći da moj život dobije smisao, a ovi dragi ljudi su upravo to i učinili. Odmah sam osetila ljubav.«

Kikue nije znala mnogo o tome šta adventisti veruju, ali je znala da je pronašla sigurnu luku. Ona sada uživa u ljubavi koju oseća, ljubavi koju je tako teško naći u japanskom društvu, u kome su ljudi retko kad otvoreni jedni prema drugima. Oseća da je pronašla Božije ljude i Božiju volju za svoj život. Malo pomalo, shvatila je ko je Isus i koliko je On voli. Proučavala je Božiju reč sa korejskim pastorom i njegovom suprugom koji su do nedavno predvodili ovu grupu vernika i naporno radili kako bi ih, ličnim primerom, naučili da vole. Prošle godine, u svojoj 94. godini, Kikue se krstila u moru, i tako postala istovremeno najnoviji i najstariji vernik adventističke crkve u Amami Ošimi.

Primiti oproštaj i oprostiti

»Moj bračni život nije bio lak i suprug mi nije bio veran. Ponekad me zbog sećanja obuzme depresija i nesanica. Ali Bog je otklonio sav taj bes, svu tugu. Oprostila sam suprugu jer je Bog oprostio meni. Sada osećam mir u srcu. Volela bih da sam upoznala Isusa dok je moj suprug još bio živ. Možda bi i on poželeo da Ga upozna.« Danas, crkva i njeni vernici predstavljaju ceo njen život. U njima je pronašla novu porodicu koja je voli i brine se o njoj. Ona im se zahvaljuje tako što kuva svoja najbolja jela za zajedničke crkvene ručkove.

»Osećam se sigurno u crkvi. Veoma se radujem kada me vernici pozdravljaju u crkvi i kada dolaze da me posete kod kuće tokom sedmice.«

Crkva u Amami je mala, ali raste. Do pre nekoliko godina samo se osmoro vernika sastajalo na bogoslužjenjima. Danas se više od 40 vernika i mnogo posetilaca tiska u gornjoj sobi koju oni nazivaju svojom crkvom.

»Sada imam 95 godina i najstariji sam vernik crkve u Amami. Ali, osećam se mnogo mlađe«, dodaje Kikue, »možda zbog toga što sam još uvek beba u Hristu.«

Ljudi koji odavno poznaju Kikue primetili su promene u njenom životu. Ona izgleda mlađe i srećnije. »Ja im govorim da sam pronašla tajnu mladosti i sreće. To je Isus. Pozivam prijatelje da saznaju više o Isusu, ali oni se ustežu. Trudim se da budem strpljiva. Pa, i meni je trebalo 20 godina da upoznam Božije ljude«.

Mala crkva u Amami napredovala bi još brže kada bi se okupljala na nekom pristupačnijem mestu. Stepenice su pravi izazov za starije vernike i neki ne mogu da prisustvuju bogoslužjenjima jer im je teško da hodaju i da se penju. Deo darova trinaeste Subote ovog tromesečja pomoći će da se obezbedi odgovarajuće mesto bogoslužjenja za ovu rastuću crkvu na jugu Japana. Hvala vam što podupirete delo tako da i drugi mogu da poznaju Isusa.

Kratke činjenice

- Japan je ostrvska zemlja na istočnoj obali Korejskog poluostrva. Najveći grad na svetu – Tokio nalazi se u Japanu. To je moderni grad sa mnogo visokih zgrada. Oko 35 miliona ljudi živi u tokijskoj oblasti.
- Japanski narod je duboko tradicionalan. Poštovanje drevnih religioznih običaja, uključujući i obožavanje predaka, smatra se časnom dužnošću. Ipak, oni nisu naročito religiozan narod. Oko 4% Japanaca su hrišćani, a samo 1 od 8 300 Japanaca je adventista.

11. februar 2012.

Prostor za rast

Amami Ošima je ostrvo u najjužnijem delu Japana. Ostrvo je poznato po svojoj prijatnoj tropskoj klimi i prekrasnim plažama. Ali, uprkos višegodišnjim naporima, osnivanje adventističke crkve pokazalo se prilično teškim. Literarni evanđelisti sa obližnje Okinave već više od 40 godina dolaze u Amami Ošimu da prodaju literaturu i predstave ljudima Hrista. Međutim, malo Japanaca se odazvalo.

Istina iz reke

Ipak, jedna žena, Kazuko, ljubazno je dočekivala literarne evanđeliste. Bila je hrišćanka, ali je malo znala o Bibliji. Želela je da uči, premda je bila zbunjena tolikim mnoštvom različitih crkava.

Literarni evanđelisti su joj pokazali neke knjige i časopise koje su imali kod sebe. Kazuko je razgledala te knjige, a zatim je ustala i uzela jednu knjigu sa svoje police. Bila je prašnjava i stranice su joj bile slepljene. »Moj sin je ovu knjigu našao kako pluta u reci« – kazala je. »Doneo je kući i osušio. Pročitala sam je i verujem da je istinita.«

Literarni evanđelisti su pogledali knjigu i nasmešili se. »To je adventistička knjiga«, rekli su i pokazali joj drugi primerak iste knjige – *Put Hristu*. Kazuko je zatražila da proučava Bibliju. Nakon nekog vremena bila je krštena. Postala je prvi vernik Adventističke crkve na ostrvu.

Borba za rast

Kazuko je otvorila svoj dom za bogoslužbene aktivnosti i nekoliko drugih ljudi je došlo da proučava Bibliju. Evandeoski sastanci su vremenom doveli do povećanja broja vernika. Povremeno je i predsednik misije posećivao ovu crkvu. Međutim, kako su bili bez stalnog pastora, vernici su vremenom prestali da dolaze. Ponekad je Kazuko slavila Boga sama.

Jedan pastor laik došao je da služi godinu dana. Posle njega, došao je drugi, koji je tu radio dve godine. U to vreme crkva je počela polako da napreduje. Iznajmili su veliku prostoriju u zgradi u kojoj se nalazila još i pekara i restoran. Napokon su se osetili kao

prava crkva. Kada je pastor laik otišao, vernici su nastavili sami da se bore uz povremene posete pastora iz misionske kancelarije. Izgledalo je da nikad neće prerasti broj od 8 - 9 vernika. Tada je, 2005. godine, iz Koreje došao pastor Li sa porodicom da vodi crkvu u Amami Ošimi u okviru programa pod nazivom Pionirski misionski pokret. Program je bio sponzorisan od strane Severnoazijske pacifičke divizije.

Novi početak

Pastor Li i njegova porodica najpre su godinu dana učili japanski jezik i upoznavali se sa japanskom kulturom. Uvideli su koliko je japanska kultura drugačija od njihove. »Japanci su povučeni« – kaže pastor Li. »Čuvaju svoja verovanja samo za sebe i ne govore sa bližnjima o religiji, pa čak ni o Božijoj ljubavi.«

Vernici crkve bili su sumnjičavi prema njemu i njegovoj porodici. »Čuli smo da su Koreanci vredni radnici i da očekuju i od drugih da budu takvi« – kaže jedan od vernika. »Nismo želeli da nas neko primorava da činimo stvari zbog koji se ne bismo osećali prijatno.«

Pastor i njegova supruga trudili su se da im pokažu ljubav kako god su znali i umeli. Često su posećivali vernike i odnosili se prema njima kao prema prijateljima. »Činili smo sve što smo mogli da pokažemo vernicima da ih volimo i da smo došli da im služimo u Hristovo ime. Držali smo časove kovanja, učili ih korejskom jeziku, podučavali ih tehnikama masaže. Svakog dana smo se molili za svakog vernika ponaosob.«

Vremenom su njihove molitve i naponi počeli da daju rezultate. Nekolicina nekadašnjih vernika vratila se u crkvu, a ostali su počeli da pozivaju svoju porodicu i prijatelje na bogoslužjenja. Vernici su počeli da uviđaju koliki je blagoslov deliti svoju veru sa drugima i postupati sa ljubavlju prema onima koji dolaze u njihovu sredinu, baš kao što bi Isus činio.

Tokom pet godina koliko su pastor Li i njegova supruga služili u Amami Ošimi, 15 novih vernika je kršteno, a dvoje ljudi koje je ranije napustilo crkvu, sada se vratilo. Crkva u Amami Ošimi trenutno ima 30 vernika i još nekolicinu prijatelja koji se pripremaju za krštenje. Možda to ne izgleda puno, ali u Japanu, 15 novih vernika znači mnogo.

Novi san

Crkva nastavlja da se okuplja u svojim prostorijama iznad pekare. Ali, oni sada imaju novi san – san da će dobiti jednostavnu crkvu u prizemlju u koju će svi koji to žele moći da uđu. Sestra Kazuko koja je omogućila osnivanje crkve u svom stanu uopšte ne može da hoda ili da se penje uz stepenice. Ona bi se toliko radovala kada bi mogla da slavi Boga sa svojom malom grupom koja je prerasla u crkvu.

Deo darova trinaeste Subote ovog tromesečja pomoći će vernicima u Amami Ošimi da dobiju priliku da se okupljaju u većoj prostoriji u koju će svi moći lakše da uđu i saznaju kakvu promenu Isus može da ostvari u njihovom životu.

Misionske vesti

- Japan je jedna od zemalja u kojoj je najteže dosegnuti ljude za Hrista. Kultura ne dozvoljava ljudima da se otvore i dele svoja verovanja sa drugima.
- Svake godine jedna porodica pastora volontera kreće u misionsku službu i osniva crkve u drugim zemljama unutar Severnoazijske pacifičke divizije. One služe u svom misionskom polju 5 godina. Mnogi od ovih volontera imali su značajne uspehe u osnivanju novih crkava i jačanju postojećih.
- Deo naših darova trinaeste Subote, 24. marta ove godine, omogućiće vernicima u Amami Ošimi da slave Boga i pozivaju svoje prijatelje da uče o Isusu.

Potruga za Spasiteljem

Mrzela sam da se vozim autobusom. Kad god sam se vozila autobusom u svom rodnom gradu u Kini, imala sam probleme sa stomakom. Ugrizla bih se jako za usne i naslonila na majku, ali mučnina nije prestajala. »Mama loše mi je« – kazala bih joj.

»Izdrži« – odgovarala je majka. »Imamo samo još dve stanice do kuće«

Molitva nepoznate žene

»Izvinite« - nepoznata žena se nagnula napred i obratila se mojoj majci. »Primitila sam da se vaša mala devojčica ne oseća dobro. Mogu li da se pomolim za nju?«

Majka je pogledala u ženu, pa u mene. »Da, možete se pomoliti za nju« – uzvratila je.

Niko se nikada ranije nije molio za mene. Nisam znala čak ni o čemu je reč u molitvi. Glas ove žene bio je tih i nežan. Prišla je bliže majci i meni, zatvorila oči i počela da razgovara sa nekim koga nismo mogle da vidimo. »Oče, ti voliš ovu malu devojčicu i žao ti je kad vidiš da pati. Molim te, učini da se ona brzo oseti bolje. Hvala ti, Bože.«

Posmatrala sam ženu dok je govorila, ali nisam mogla da shvatim kome se ona to obraća. Njena molitva me nije uplašila, već me je zbunila. Majka i ova žena su nekoliko minuta razgovarale. Odjednom sam shvatila da me stomak više ne boli.

»Mama, stomak mi je bolje« – stidljivo sam prošaputala.

Majka je pogledala u mene, pa u ženu. »Hvala vam« – rekla je.

»Nema na čemu« – odgovorila je žena toplo se smešeći. »Da li biste vaša ćerka i vi želele da posetite crkvu u koju idem u Subotu? Možete naučiti nešto više o Bogu koji vas voli i želi da vam bude prijatelj.«

Majka me je pogledala. Boja se vratila u moje blede obraze i znala je da se bolje osećam. »Da!« – odgovorila je. »Želela bih to.«

Upoznavanje sa hrišćanstvom

U Subotu ujutru majka i ja ušle smo u jednostavnu crkvu nekoliko blokova udaljenu od naše kuće. Naša nova prijateljica pozdravila nas je i sedela pored nas za vreme službe u crkvi. Bila sam stidljiva, ali sam uživala slušajući ljude kako pevaju sa toliko radosti.

Majka je odlazila u crkvu svake sedmice, ali ja sam skoro svake subote bila u školi pa nisam mogla da idem. Kada sam zašla u tinejdžerske godine, više me je interesovalo da provodim vreme sa svojim prijateljima nego na bogoslužju u crkvi.

Završila sam srednju školu i prijavila se za poslovne studije u Japanu. Položila sam test iz japanskog, ali mi je bilo teško da studiram na tom jeziku.

Usamljena za Boga

Nedostajala mi je Kina i moji prijatelji i porodica – sve ono što mi je bilo blisko. U svojoj samoći često sam razmišljala o detinjstvu i setila se kako sam sa majkom odlazila u crkvu. Setila sam se nekih biblijskih priča koje sam naučila, topline i mira koje sam primećivala kod vernika u crkvi. Potražila sam na Internetu adventističku crkvu u Tokiju.

Našla sam jednu crkvu blizu univerziteta. Na moje iznenađenje i radost, bila je to kineska crkva. Nazvala sam ih telefonom i razgovarala sa pastorom. Njegov blagi glas mi se obratio: »Zaista mi je drago što ste se javili. Molim vas, posetite nas u Subotu. Mi smo jedna mala grupa i vi ste veoma dobrodošli.«

U Subotu sam pronašla crkvu i bila toplo primljena. Proučavali smo Bibliju i pevali pesme kojih sam se sećala još iz detinjstva. Uskoro sam se sprijateljila sa svima u crkvi. Proučavajući Bibliju i pouke Subotne škole, shvatila sam da Isus uskoro dolazi. Tražila sam od pastora da me pripremi za krštenje. Zamislite moju sreću kada mi je rekao da sam ja prvi novi vernik kineske crkve u Tokiju.

»Moram reći i drugima«, srce mi je govorilo. »Ali šta da uradim?« – pitala sam se. Izgubila sam interesovanje za poslovne studije, a privlačilo me je studiranje teologije. Kada sam otkrila majci svoju želju, ona je bila oduševljena. Znala sam da će se moj otac, koji nije bio hrišćanin, ljutiti zbog moje odluke. Zato mu nisam ni rekla.

Korak po korak u veri

Diplomirala sam na poslovnim studijama i sada studiram teologiju. Moja interesovanja su se promenila – od bavljenja biznisom do rada u Božijem delu. Sada delim svoju veru sa drugima i želim da dosegнем što više kineskih studenata. Razumem njihovu usamljenost dok žive u stranoj kulturi, ali ja imam rešenje za to. Nudim im Isusu.

Želim da znate da ste vi donekle zaslužni za moj dolazak Isusu. Mala kineska adventistička crkva osnovana je delom od vaših darova trinaeste Subote od pre tri godine. Od šačice usamljenih Kineza nastale su dve crkve pune ljudi koji traže Spasitelja na dve različite lokacije u Tokiju. Hvala vam! Vaši misioniski darovi doveli su do promene – velike promene u našem životu.

Kratke činjenice

- Kina ima skoro 1,4 milijarde stanovnika, ili jednu petinu svetske populacije. To je najnaseljenija zemlja na svetu. Nešto više od 400 hiljada Kineza ili 1 od 3 400 ljudi je adventistički hrišćanin.
- Tradicionalne religije u Kini su konfučijanstvo, taoizam i budizam. Ljudi često upražnjavaju tradicije sve 3 religije. Kineska komunistička vlast je, 1949. godine, zvanično ukinula svako organizovano ispovedanje religije.
- U najtežim godinama komunističke vladavine malobrojni hrišćani u Kini bili su zatvarani zbog svojih verovanja.

25. februar 2012.

Božije ruke

Jan Jin je ušla u crkvu i pognula glavu u molitvi pre nego što je bogoslužje počelo. Ona je imala dobar život. Živela je u severnom delu Kine sa svojim koreansko-kineskim roditeljima, koji su

je naučili da voli i poštuje Boga. Učila je za kozmetičara i uskoro je trebalo da dobije posao koji voli. Šta je još mogla poželeti od života?

Služba koja menja život

Tog dana imali su posebnog govornika na bogoslužju. Gospodin Kim iz Koreje vrlo je strastveno govorio o nekim ljudima u Kini koji su oboleli od gube. Jan Jin je fascinirano slušala dok je gospodin Kim opisivao te ljude. Mnogi od njih su, zbog straha od zaraze, bili napušteni čak i od strane svojih najrođenijih. Živeli su odbačeni u napuštenim kućama koje im je dodelila vlada. Neki nisu imali čak ni struju, ni vodu.

Jan Jin je bila ganuta dok je gospodin Kim sa toliko sažaljenja govorio o tim ljudima koji su bili zaboravljeni od društva, napušteni, primorani na život beznađa i nemaštine.

»Gospodin Kim čak i ne govori kineski«, mislila je Jan Jin, »a ipak voli gubave ljude u Kini, živi među njima i služi im. Bog je učinio tako mnogo za mene. Moram i ja nešto učiniti za te ljude – za tu Njegovu decu.«

Nakon službe, Jan Jin je razgovarala sa gospodinom Kimom o potrebama gubavih ljudi među kojima je radio. U njenom srcu raslo je ubeđenje da Bog želi od nje da pomogne gospodinu Kimu u njegovoj službi. »Njemu je potreban prevodilac« – pomislila je. »Najmanje što mogu da uradim je da mu prevodim.«

Jan Jin je ispričala roditeljima o svom ubeđenju i želji da pomogne gubavim ljudima. »Osećam da me Bog poziva da provedem neko vreme prevodeći gospodinu Kimu u obližnjem selu u kome žive gubavci« – rekla je. Njeni roditelji su se složili. Nekoliko sedmica službe onima kojima je pomoć potrebna moglo bi biti dobra lekcija i veliki blagoslov za nju. Međutim, kada su drugi saznali za njene planove, uplašili su se da bi i ona sama mogla da se zarazi gubom. »Nemoj da ideš« – molili su je. »Ti imaš budućnost koja toliko obećava!«

Nada u beznadežnom svetu

Ali, Jan Jin je otišla. Stigavši u selo u kome su živeli gubavci, bila je užasnuta uslovima života koje je zatekla. Sve do tog trenutka, guba je bila samo reč.

Pratila je gospodina Kima iz prostorije u prostoriju u trošnoj zgradi koja je predstavljala dom ovim ljudima – ljudima čija su tela bila toliko unakažena bolešću da se Jan Jin borila sa osećajem gađenja. Guba im je uništila prste na rukama i nogama, pa čak i delove lica. Poželela je da ode sa tog mesta. Ipak, dok je posmatrala kako se gospodin Kim sa lakoćom kreće od osobe do osobe, rukuje se sa njima, dodiruje im ramena, pregleda im rane na nogama ili licu, shvatila je da ne može tek tako da ode.

Jedna žena je pozvala Jan Jin pokretom ruke. »Ovi ljudi možda nemaju prste na rukama ili nogama, ali imaju dušu i srce kao i ja« – rekla je u sebi. »Ako hoću da im pomognem, moram da se ponašam prema njima kao prema Božijoj deci.« Stidljivo je pružila svoju ruku da bi prihvatila izobličenu ruku ove žene.

Prevodila je za gospodina Kima dok se on obraćao svojim prijateljima rečima punim ljubavi. Osetila je dubok mir u svom srcu.

Služenje iz ljubavi

Gospodin Kim je naučio Jan Jin kako da previja rane koje su unakazile tela ovih ljudi. Zajedno, okupili su još volontera koji su čistili, krečili i popravljali sve što se moglo popraviti u prostorijama u kojima su ovi ljudi živeli. Jan Jin i gospodin Kim su ih podučavali kako da se ophode prema bolesnicima od kojih se neki godinama nisu čak ni kupali. Volonteri su naučili kako da ih kupaju, oblače, da im previjaju rane i da ih vole.

Oni su delili i svoja verovanja sa ovim ljudima. Čitali su im Bibliju i pevali pesme upoznavajući ih sa Isusom, njihovim Spasiteljem i bratom. »Bili su gladni znanja o Bogu« – kaže Jan Jin.

Nekoliko ljudi u ovoj koloniji gubavaca predalo je svoja srca Bogu i bilo primljeno u adventističku porodicu.

Danas, četiri godine nakon što se Jan Jin pridružila gospodinu Kimu, oko 55 ljudi služi u nekoliko kolonija gubavaca širom istočne Kine.

Zarazna pažnja

Jan Jin se nije zarazila gubom kao što su se mnogi plašili. Umesto toga, zarazila se Božijom ljubavlju prema ovim zaboravljenim ljudima u Kini.

»Ovo je služba koju želim da obavljam do kraja svog života. Odustala sam od svojih planova da budem kozmetičarka zbog jedne daleko značajnije karijere – karijere pomaganja ljudima čija su srca divna, iako njihova tela to nisu.«

»Ovo je Božije delo. Počastvovana sam što me je On pozvao u ovu službu. Volim što mogu da predstavljam Njegove ruke koje će zadovoljiti potrebe ovih dragih ljudi.«

Naši misionski darovi pomažu u služenju svim društvenim slojevima u Kini i celoj Severnoazijskoj pacifičkoj diviziji. Više od milijardu ljudi koji žive u ovom podneblju imaju potrebu da čuju Božiju poruku nade. Nemojmo stati dok svako od njih ne bude imao priliku da upozna i prihvati Isusa kao svog Spasitelja.

Misionske vesti

- Hrišćane u Kini predvode laici. Mnoge velike crkve imaju pastora, često ženu, koja predvodi stado od nekoliko stotina ili, čak, hiljada vernika. Iz velikih crkvenih centara vernici laici odlaze da bi osnivali manje crkve. Ponekad 200 manjih crkava spada u okrug jednog rukopoloženog pastora. Ove crkve u većini slučajeva predvodi pastor laik ili neki pionir Globalne misije.
- Molite se da ljudi u Kini odgovore na Božiji poziv kada saznaju za žrtvu koju je On podneo za njih. Molite se za snagu i mudrost pastora laika u ovoj ogromnoj zemlji.

3. mart 2012.

Pronaći Boga nade

Majka je sedela sa rukama preko lica i plakala. Njeni crni podočnjaci govorili su o neprospavanim noćima. Mali posao koji je vodila u severnom delu Kine propao je i nije imala čime da plati dugove. Osećao sam da smo u nevolji.

Jedna komšinica je primetila majčinu žalost i uputila joj izraze utehe i nade, a zatim je pozvala da pođe sa njom u crkvu.

Kada mi je majka rekla da će ići u hrišćansku crkvu, nisam znao šta da mislim. Nisam znao ništa o crkvi, o Bogu ili veri, ali iskra nade u njenim očima pokazala mi je da je to njoj veoma važno. Zbog toga sam pošao sa njom u crkvu.

Uskoro su se ramena moje majke, povijena od tuge i beznađa, uspravila i ojačala nadom i verom u Boga. Dve godine kasnije, odlučio sam da sledim Boga nade, baš kao i moja majka.

Izazovi tokom školovanja

U Kini se specijalni programi i časovi pripreme za ispite obično održavaju subotom. Bog me je osvedočio da treba da poštujem Njegove zapovesti. To nije bila jednostavna odluka jer moje kolege i profesori nisu razumeli zašto izostajem iz škole jedan dan svake sedmice.

Posle mnogo molitava, objasnio sam jednom profesoru svoja verska ubeđenja i zatražio odobrenje da izostanem sa njegovih časova u Subotu. Profesor se duboko zamislio, a zatim mi rekao da mogu da izostajem sa časova dokle god dobijam visoke ocene. Bio sam ushićen! Znao sam da Bog radi u moju korist.

Drugi profesori su pokušali da izvrše pritisak na mene da uzmem dodatne časove. Upozorili su me da će to, ako ne budem postigao uspeh na državnim ispitima, stvoriti lošu sliku o školi i profesorima. Ali Bog me je blagoslovio i moje ocene su se zapravo popravile nakon što sam počeo da slavim Božiju Subotu.

Bilo je trenutaka kada sam bio u iskušenju da odem na časove u Subotu ali, zahvaljujući ohrabrenju koje mi je majka pružala, istrajao sam u svojoj vernosti Bogu. Ona je pred vernike crkve iznela moj problem i tražila im da se mole za mene – da budem veran svojim obećanjima Bogu. Pastor crkve i mnogi vernici ohrabivali su me i tako jačali moju veru.

Pobeda u Isusu

Pre svakog ispita molio sam se da mi Bog pomogne da ga proslavim i da dobro uradim svoj zadatak. Nikad nisam pao na

popravni ispit koji se polagao subotom. Moje ocene su ostale visoke i profesor mi je davao odobrenje da subotom ne dolazim na časove.

Kako se dan državnih ispita približavao, učio sam naporno i molio se za Božije blagoslove. Na dan ispita, ušao sam u učionicu i dobio pitanja. Još jednom sam se pomolio da Bog blagoslovi moje napore. Ispit nije bio lak, ali sam osećao Božije prisustvo kraj sebe. Zatim sam čekao rezultate.

Kada su rezultati bili objavljeni, znao sam da sam dobro prošao. Moji rezultati su bili među prvih 10 na listi od 800 učenika. Profesor koji mi je davao odobrenje da propuštam dodatne časove subotom bio je isto toliko zadovoljan kao i ja. Bog je nesumnjivo pokazao svoju silu.

Kako se kraj srednje škole približavao, pitao sam se šta da studiram. Zatražio sam savet od svog pastora. »Crkvi su potrebni posvećeni lekari« – rekao je.

Šta izabrati za budućnost?

Borio sam se sa tim odgovorom, jer nikada ranije nisam sebe zamišljao kao lekara. Ja sam pomalo povučen i ponekad se plašim izazova. Imao sam dobre rezultate iz matematike i prirodnih nauka koje su važan deo medicine, ali nisam bio siguran da je trebalo da postanem lekar. »U Tvoje moćne ruke stavljam ovu misao« – molio sam se.

Bog mi je dao mir i uverio me da On želi da postanem lekar. Upisao sam medicinu i ubrzo shvatio da sam pronašao svoj poziv. Kada sam došao do završne godine studija, univerzitet me je pozvao da volontiram u univerzitetskoj bolnici, što je bila čast upućena samo nekolicini studenata u mojoj klasi. Ipak sam se pitao da li je to po Božijoj volji, jer mi onda ne bi ostalo dovoljno vremena da radim sa izviđačima u crkvi, kao što sam želeo.

Ali, Bog mi je ponovo dao mir. Znao sam da On upravlja mojim životom. Već sam se uverio da je On Bog nade i da čezne da blagoslovi svoj narod koji Ga proslavlja.

Želim da i drugi ljudi saznaju da ih Isus voli. Zahvalan sam što će deo naših darova trinaeste Subote ovog tromesečja podupreti Božje delo na kineskom govornom području i što će ljudi čuti jevanđelje

koje je donelo nadu u moj život. Hvala vam za vaš dar ljubavi koji upućujete Isusu prilaganjem svojih misijskih darova.

Misionske vesti

- Pored više stotina miliona ljudi u Kini koji govore kineskim jezikom, još nekoliko miliona Kineza živi širom sveta. U Sjedinjenim Američkim Državama kineski jezik je četvrti po zastupljenosti.
- Deo darova trinaeste Subote ovog tromesečja biće upotrebljen za pravljenje video programa koji će putem televizije i Interneta biti emitovani po celom svetu. Tako će ljudi i deca koji govore kineskim jezikom, gde god da žive, moći da saznaju da ih Isus voli i želi da im zauvek bude prijatelj.

10. mart 2012.

Moć da se oprost

Lin je prekrstila ruke i prostrelila pogledom svog supruga. Bes u njoj je toliko ključao da nije želela da se povuče bez borbe. Kao advokat u Kini, Lin se borila za ono što je smatrala ispravnim, a takav pristup imala je čak i prema svojoj porodici. Bilo joj je veoma važno u životu da ima moć i da bude u pravu.

Međutim, osećala se nemoćnom da navede svog supruga da je zavoli onako kako je ona to želela. »Od kakve koristi mi je uspeh, moć, novac, ako nema ljubavi?« – pitala se.

Poraz

Linin brak je završen razvodom, ali bes protiv supruga je postao još veći. »On je kriv što naš brak nije uspeo«, razmišljala je. »Uništio mi je život! Mrzim ga!« Ali, duboko u svom srcu znala je da su njen bes i stalni zahtevi doveli do raspada njihovog braka.

Lin se vratila kući u svoj tihi stan. Njen suprug ga je već bio napustio, a sin je bio u školi. Bila je sama. Sama. Bes je ponovo počeo da obuzima njeno srce. Stropoštala se na stolicu potpuno iscrpljena.

Novi početak

Jednog dana prijatelji su pozvali Lin da ih poseti. Lin obično nije prihvatila takve pozive, ali bilo joj je potrebno da se malo odvoji od kancelarije, da se opusti. Zato je otišla. Vreme je bilo mirno i toplo, toliko različito od atmosfere u njenom domu i kancelariji. Kada je stigla, mladi ljudi su je srdačno pozdravili. Izgledalo je da su iskreno zainteresovani za nju. »Nešto je drugačije kod ovih mladih ljudi« – razmišljala je. »Da li je to samo vaspitanje? Izgleda da se brinu – da vole – jedni druge. Šta ih to čini toliko drugačijima?« Pridružila se razgovoru i zaista uživala u njemu. Kada je jedna od okupljenih mladih osoba pozvala Lin da dođe na sastanak u maloju adventističkoj crkvi u petak uveče, ona je pristala.

Pronašla je malu crkvu u poslovnom delu velikog grada i pridružila se mladim ljudima u auditorijumu na drugom spratu. Prijateljski pozdrav ljudi oko nje ublažio je njeno držanje. Kada je sastanak počeo, ljudi su zapevali od srca. Lin nije znala reći pesama, ali njihove poruke su joj dale materijala za razmišljanje. Zatim je mladi pastor vatreno govorio o Božijoj ljubavi.

Nikada ranije Lin nije čula takve reči. Osetila je kako hladnoća i oštrina nestaju iz njenog srca i kako je obuzima mir i toplina. Razmišljala je o svom ponašanju prema ljudima, o tome kako je mislila da mnogo zna i da je postigla toliko toga u životu. Odjednom je shvatila da postoji čitav svet činjenica o kojima nije znala ništa. Toliko toga je trebalo da nauči i, što je najbolje od svega, bila je spremna da bude poučena.

Pronaći Božiju silu

Lin je došla na sastanak i sledećeg petka uveče. Zatim je počela da dolazi u crkvu i Subotom. U crkvi je osetila silu koju nikada ranije nije doživela čak ni u sudskoj dvorani. To nije bila sila da se bude u pravu ili da se pobedi u parnici. To je bila sila ljubavi i oprostjenja. Shvatila je da mora da oprost drugima, ali, što je još važnije, da joj je potrebno Božije oprostjenje u njenom sopstvenom životu.

Mržnja ju je tako dugo opterećivala, ali dok je činila svoje prve korake ka Bogu, osetila je mir, lakoću i radost. Tražila je oproštaj od Isusa i On joj je to besplatno dao. Shvatila je da mora sebi i svom

suprugu da oprostí bes i mržnju koji su uništili njihov brak. Dok se molila, otkucaji srca su joj bili mirniji, a disanje lakše.

Lin je bila zadivljena promenama u svom životu, a i ljudi oko nje su ih primetili. Umesto nestrpljenja, Bog joj je dao mir. Umesto besa, radost. Kada bi je ljudi pitali šta joj se dogodilo, odgovarala je: »Upoznala sam Isusa! Pođite sa mnom u crkvu da se i sami uverite.«

Deliti Božiji oproštaj

Lin je pozvala svoje prijatelje, svog sina i rođaka da pođu u petak uveče sa njom na bogoslužjenje. Njen sin sada ide u crkvu sa njom kada dođe kući iz škole.

Lin je počela da se priprema za krštenje. Prolila je mnoge suze kada je shvatila koliko je Bog voli i koliko toga joj je oprostio. Njena nova saznanja donela su joj radost i isceljenje.

Lin želi da pomogne drugima da shvate da se sreća ne sastoji u moći, novcu ili u tome »da se bude u pravu«. Sreća je dar od Boga. Ona želi da podeli Božiju ljubav i oproštaj sa svojim bivšim suprugom i svojim kolegama na poslu, da bi i oni mogli da spoznaju mir koji je ona pronašla. »Molim se Bogu da mogu da odražavam Njegov lik u svom životu i da moje srce postane slično Hristovom srcu.«

Naši misioni darovi pomažu jačanje Crkve u Kini. Hvala vam što dajete da bi i drugi mogli da iskuse silu oproštenja i nade u Isusu.

Misioni vesti

- Više od milijardu ljudi u Kini govori mandarinskim jezikom. Dok većina njih živi u Kini i na Tajvanu, milioni žive u drugim zemljama po celom svetu, a posebno u Indoneziji, Maleziji i SAD-u.
- Deo darova trinaeste Subote ovog tromesečja omogućiće proizvodnju televizijskih i Internet programa na kineskom jeziku. Na taj način, milioni ljudi moći će u svojim domovima da čuju poruku o spasenju u Hristu.

17. mart 2012.

Širom otvorena vrata

Vrata višenamenske prostorije otvaraju se rano Subotom ujutru, ali ljudi uvek čekaju ispred, još pre nego što se ona otvore. Potiču iz različitih zemalja, ali svi dolaze da proslave Boga i uživaju u zajedništvu Božije porodice. Dobrodošli u multikulturalnu adventističku crkvu u srcu Seula, u Koreji!

Među prisutnim vernicima i posetiocima ima malo Koreanaca. Većinom su to ljudi sa Filipina koji rade u Koreji i izdržavaju porodice u svojoj otadžbini.

Vladimir

Vladimir radi u Koreji već 5 godina. On izdržava roditelje i šteti novac za svoju budućnost. Od detinjstva je išao u hrišćansku crkvu, ali osećao je da mu nešto nedostaje u životu. On jednostavno nije bio siguran šta je to.

»Posetio sam mnoge crkve, pa čak i neke nehrišćanske hramove« – kaže Vladimir. »Znao sam da negde postoji religija koja propoveda čistu istinu, ali još je nisam bio našao.« Počeo je da zapitkuje ljude: »Ko je Isus?« Saznao je za mnoge lažne religije i verovanja koja su bila utemeljena na jednoj izdvojenoj ideji iz Biblije, ali on je želeo više.

Onda je upoznao čoveka koji ga je pozvao u multikulturalnu adventističku crkvu. Vladimir je radosno prihvatio poziv. »Kada sam došao u internacionalnu adventističku grupu, znao sam da sam pronašao Božiju pravu crkvu« – kaže Vladimir osmehujući se. »Bio sam nestrpljiv da saznam više o Bogu.«

»U njoj vlada divno zajedništvo kakvo nigde nisam našao« – dodaje. »Mi smo jedna aktivna crkva i trudimo se da omogućimo svakome da napreduje. Učimo kako da predstavimo Isusa drugima i da živimo životom koji će se svietiti Bogu.«

Vladimir je podelio uverenja do kojih je došao sa svojom porodicom na Filipinima. Njegova majka je bila toliko pokrenuta onim što je čula od njega, da je počela da posećuje evanđeoske sastanke. Uskoro je bila krštena zahvaljujući svedočenju svog sina. »Što se mene tiče, ja sam kod svoje kuće!« – kaže Vladimir.

Rad

Rad je student završne godine na međunarodnim studijama u Seulu. Dve godine je posećivao međunarodnu adventističku crkvu iako nije bio adventista. »Volim ovu crkvu« – kaže on. »Ovde dolaze ljudi sa svih strana sveta, različitog obrazovanja, različitih profesija. Nije važno odakle smo, niti čime se bavimo u životu. Mi jednostavno volimo da slavimo Boga zajedno.«

Međunarodna crkva nije tipična moderna crkva u kojoj ljudi prisustvuju bogosluženju, a zatim odlaze svojim domovima. »Mi smo porodica« – kaže Rad. »Volimo da provodimo vreme zajedno i tokom sedmice. Bavimo se duhovnim, ali i društvenim temama, kao i svaka porodica. Zajedno idemo na izlete, na košarkaške utakmice, ali i na biblijska proučavanja. Mi smo jedna duhovna porodica.«

Problem prostora

Međutim, međunarodna crkva ima problem nedostatka prostora. »Naša sala za bogosluženje ima samo 80 mesta za sedenje, a nas ima toliko da to postaje neprijatno« – kaže Rad. »Nemamo prostora da dodamo još stolica tako da neki ljudi moraju da stoje za vreme bogosluženja.«

Vernici crkve imaju dosta aktivnosti za prijatelje i neophodan im je prostor za ljude koji žele da im se pridruže na bogosluženjima. »Mi sanjamo da imamo svoju zgradu«, kaže jedan vernik. »To neće biti samo crkva. Postojeće i gostinske sobe za putnike koji rade ili putuju širom Koreje, kojima treba mesto za prenočište ili kraći boravak.« Ova ideja o gostinskim sobama rezultat je jedne uspešne službe u drugom delu Seula – glavnog grada Koreje. Mnogi su upoznali Hrista i otkrili adventistički način života dok su boravili u crkvenom smeštaju. Više od milion stranih radnika živi, radi ili studira u Seulu.

»Volim ovu crkvu« – ponavlja Rad. »Tako je otvorena i osećate se tako dobrodošlim. Želim da pozovem svoje prijatelje sa koledža da dođu i dožive bogosluženje ovde. Ali, dokle god se sastajemo u ovako maloj prostoriji, oklevam da ih pozovem. Možda bi se osećali neprijatno zbog gužve. Toliko mnogo ljudi čeka da čuje poruku Božije ljubavi. Nemamo vremena za gubljenje!«

Uprkos velikoj gužvi, vernici međunarodne multikulturalne adventističke crkve ne mogu da zamisle da imaju službu na bilo

kom drugom mestu. »Ovo je mesto kome ja pripadam«, kaže Rad. »Mi smo jedno u Hristu, u službi, u zajedništvu. Savladujemo sve prepreke slaveći Boga zajedno. Mi smo željni da rastemo, da omogućimo što većem broju ljudi da upoznaju Spasitelja i da Ga slave zajedno u ljubavi.«

Deo darova trinaeste Subote ovog tromesečja pomoći će ovoj multikulturalnoj crkvi da dosegne do više od milion stranaca koji žive u jednom od najvećih gradova sveta.

Misionske vesti

- Više od milion stranaca živi, radi i studira u Seulu, u Koreji.
- Multikulturalna crkva u srcu Seula usmerena je prema strancima. Vernici crkve obezbeđuju topao i prijatan duhovni dom mnogima koji su daleko od svojih domova. Njihov uspeh podrazumeva i potrebu za većom crkvenom prostorijom za održavanje bogosluženja.
- Deo darova trinaeste Subote pomoći će da se obezbedi veći prostor za ovu crkvu kako bi mogla da dosegne do još mnogih ljudi u ovoj zemlji.

24. mart 2012.

Putovanje u slobodu

Zvono na vratima radnje se oglasilo. Ana je pogledala ka vratima i videla jednu Kineskinju kako ulazi u malu radnju. Žena se osmehnula Ani i počela da čavrlja o svakodnevnim stvarima dok je gledala po radnji. Izbegavala je teme koje bi mogle da izazovu probleme ukoliko bi neko prijavio razgovor policiji.

Severna Koreja

Ana i njeni roditelji živeli su u Severnoj Koreji blizu kineske granice. Dobro je znala da ne može svakome da veruje. Ova žena

bi mogla da bude špijun koji radi za vladu. Ana je čula mnoge priče koje su se prenosile šapatom o ljudima koji su bili uhapšeni jer ih je neko optužio da kritikuju vlasti. Čak i njihovi susedi i stariji članovi porodice mogli su da budu uhapšeni. Nije se moglo verovati nikome.

Darovi gospođe Li

Žena koja je ušla u radnju predstavila se kao gospođa Li iz Kine. Radosno je čavrljala dok je kupovala i ljubazno pozdravila Anu izlazeći iz radnje.

Gospođa Li je dolazila više puta. Uvek je bila nasmejana i vodila ljubazne razgovore. A onda, jednog dana, dok je plaćala svoju nabavku, gospođa Li je stavila malu kesu ispred Ane. Osmehnula se i pokazala glavom prema kesi. Ana je pogledala sadržaj kese i duboko uzdahnula ugledavši finu kozmetiku kakva nije mogla da se kupi u Severnoj Koreji. Upitno je pogledala gospođu Li. »Da li smem da prihvatim ove darove?« – pitala se. »Da nije to neka zamka?«

Gospođa Li se osmehnula gurnuvši kesu prema Ani i okrenula se da izađe iz radnje.

Molitva

Za vreme svojih poseta radnji gospođa Li je ponekad pričala o Bogu. Ana nije znala ništa o Bogu. Jednog dana gospođa Li je dala Ani parče papira na kome je bila zapisana Gospodnja molitva. Prošaputala je: »Pokaži ovo svojoj porodici.«

Te večeri Ana je pokazala papir majci koja ga je pročitala sa dubokim interesovanjem. Njena majka je počela da izgovara tu molitvu dodajući još i svoju želju da joj se sin vrati kući. Anin brat je bio u vojsci i nije dolazio kući osam godina.

Mesec dana kasnije, Anina majka je čula kucanje na vratima i otvorila. Dva vojnika su stajala ispred nje. Za trenutak se uplašila od onog što bi moglo da se desi. Tada je shvatila da je jedan od vojnika bio njen sin. Napokon je došao kući.

Ana je ispričala gospođi Li šta se dogodilo kada se njena majka molila molitvom koju im je ona dala. Gospođa Li se nasmešila i stavila mali komadić papira u Aninu ruku. »Ako ikad dođeš u Kinu, pozovi me« – prošaputala je.

Bekstvo

Ana je odlučila da napusti Severnu Koreju. Znala je da ljude koje uhvate u bekstvu iz Severne Koreje čeka zatvor ili smrt, ali želja za slobodom učvrstila se u njenom srcu i nije je napuštala.

Ana je čula da graničari ponekad primaju mito i dozvoljavaju ljudima da pređu u Kinu. Jednog dana je otišla do granice Severne Koreje i Kine i prišla mladom graničaru dok joj je srce ubrzano lupalo.

»Šta moram da učinim da bih prešla granicu?« – naivno je pitala. Graničar je pogledao Anu i rekao: »Daj mi 100 kineskih juana (oko 15 američkih dolara) i možeš da pređeš.« Rekao joj je datum kada treba da dođe sa novcem.

Ana nikome nije rekla za svoje planove, čak ni svojim roditeljima. Dogovorenog dana otišla je do graničara, dala mu mito i peške prešla granicu. Nije se zaustavljala dok nije bila nekoliko milja duboko na kineskoj teritoriji. Tada je izvadila mobilni telefon koji joj je gospođa Li dala i pozvala njen broj.

Nekoliko dana je bila smeštena kod gospođe Či, hrišćanske prijateljice gospođe Li. Pružanje utočišta ljudima iz Severne Koreje bilo je opasno, ali gospođa Či je krila Anu i govorila joj o svojoj veri. Ana nije znala ništa o Isusu, ali shvatila je da je On Bog. Prihvatila je Isusa kao svog Spasitelja i željno upijala informacije o Njemu. Međutim, morala je da nastavi svoje putovanje. Svakim danom boravka u Kini bila je u opasnosti da bude uhvaćena i deportovana nazad u zatvor ili možda ubijena.

Novi dom

Šest meseci pošto je napustila svoju otadžbinu, Ana je ušla u Južnu Koreju, zemlju o kojoj je celog života učila kao o najvećem neprijatelju. Tamo je pronašla adventističku crkvu. Ana uživa u svojoj novoj slobodi – slobodi od ugnjetavanja i slobodi da javno ispoveda svoju veru i pokazuje ljubav prema Hristu.

Niko ne zna tačno koliko adventista živi u Severnoj Koreji, ali vernici iz Južne Koreje se usrdno mole i pripremaju za dan kada će moći da dele Božiju ljubav sa svojim komšijama sa severa. Naši misionarski darovi omogućavaju da se obuče vernici koji će objaviti jevanđelje onima koji nikada nisu čuli za Isusa.

Kratke činjenice

- Južna Koreja se nalazi na prelepom planinskom poluostrvu istočno od Kine. Ljudi u toj zemlji govore korejskim jezikom.
- Severna i Južna Koreja nekada su bile jedna država, ali pre više od 50 godina rat je podelio zemlju na dva dela. Severna Koreja je i dalje komunistička. Njena vlast strogo zabranjuje bilo kakvo ispovedanje vere.
- Nemamo predstavu koliko adventista živi u Severnoj Koreji. Hrišćani iz Južne Koreje se mole da im Bog omogući da podele svoju veru sa rodbinom i prijateljima sa druge strane granice.

Program trinaeste Subote

Pesma za početak službe	»Hristos za svet«
Pozdrav	Učitelj Subotne Škole
Molitva	
Program	»Neka vide Isusa«
Dar	
Pesma za kraj službe	»Hristovi vojnici, ustanite«
Završna molitva	

* * *

Učesnici: Dva naratora i šestoro dece koji treba da predstave projekte, šestoro mlađe dece koja će nositi zastave pomenutih zemalja na bini i koja će podići odgovarajuću zastavu dok se predstavlja projekat za tu zemlju. Ako nemate dovoljno dece koja bi mogla da učestvuju, obezbedite još dva naratora koji će uzeti reč umesto dece. Ovi ljudi ne moraju da uče svoje deonice, ali ipak treba da budu upoznati sa materijalom koji treba da iznesu.

Narator 1: Severnoazijska pacifička divizija sastoji se od 6 zemalja. Svaka od njih se susreće sa svojim izazovima u radu za Gospoda.

Narator 2: (Dete 1 nosi kinesku zastavu.) Kina je najgušće naseljena zemlja na svetu, sa više od 1,4 milijarde ljudi. Ona sada otvara svoje granice prema svetu. U njoj ima nešto više od 400 000 vernika, a 1 na svakih 3 400 ljudi je adventistički hrišćanin. Molite se da Bog upotrebi svoju decu da verom osvetli ovu ogromnu naciju.

Narator 1: (Dete 2 nosi japansku zastavu.) Japan je bogata zemlja, ali njeni stanovnici ne znaju da je Isus umro za njih. Crkva u Japanu broji nešto više od 15 000 vernika, a 1 na svakih 8 300 ljudi je adventista. Većina vernika su u poznijim godinama i mali broj ljudi se godišnje krštava. Molite se da Bog podigne armiju mladih koji će objavljivati svoju veru u Japanu.

Narator 2: (Dete 3 nosi mongolsku zastavu.) Prvi vernici u Mongoliji kršteni su pre 18 godina. Većina od 1600 vernika u zemlji su mladi ljudi, koji gore od želje da podele svoju veru sa drugima. Molite se da oni ojačaju u veri i da ova mlada crkva u jednoj od najstarijih kultura sveta dobije snažno vođstvo.

Narator 1: (Dete 4 nosi severnokorejsku zastavu.) Niko ne zna koliko hrišćana, ni koliko adventista živi u Severnoj Koreji, ali oni malobrojni koji su uspeali da izađu iz ove zatvorene zemlje daju nam razlog za nadu. Molite se da se vrata Severne Koreje otvore da bi Jevanđelje moglo da nahrani srca gladna Hleba života.

Narator 2: (Dete 5 nosi južnokorejsku zastavu.) Južna Koreja je najhrišćanskija zemlja u Severnoazijskoj pacifičkoj diviziji (SAPD). Ipak, samo trećina stanovnika Južne Koreje izjašnjavaju se kao hrišćani, a 1 na svakih 250 ljudi je adventista. I pored mnogih napora da se evangeliziraju mase, adventisti su još uvek pogrešno shvaćeni. Molite se za one osobe u Južnoj Koreji koje trpe zbog svoje vere.

Narator 1: (Dete 6 nosi tajvansku zastavu.) Tajvan je malo ostrvo blizu kineske obale. Većina vernika adventističke crkve dolazi iz unutrašnjosti zemlje, iz planinskih krajeva. Ukupno gledano, 1 od 25 hiljada stanovnika je adventista. Molite se da Bog dotakne srca ljudi koji treba da saznaju da je Isus umro za njih.

Narator 2: Danas će naši darovi 13. Subote pomoći da se uzdignu ruke naše braće i sestara u Severnoazijskoj pacifičkoj diviziji. Deo naših darova će poslužiti da se obezbede osnovna oruđa da se drugi ljudi povedu prema Isusu i da ojačaju oni koji Ga već poznaju.

Dete 1: (Dete nosi japansku zastavu.) Potrebna je crkvena zgrada za nove vernike na ostrvu Amami Ošima u južnom delu Japana.

Dete 2: (Dete nosi mongolsku zastavu.) Potreban je omladinski centar za obuku novih adventista u adventističkom omladinskom kampu koji se nalazi izvan glavnog grada Mongolije. Ovaj omladinski centar za obuku biće posvećen podučavanju mladih ljudi da postanu vođe u crkvi i društvu.

Dete 3: (Dete nosi južnokorejsku zastavu.) Deo darova trinaeste Subote treba da pomogne da se posebnoj grupi ljudi koja živi u Koreji obezbedi nova crkvena zgrada. To su ljudi koji su došli da žive i rade u Koreji. Oni ne poznaju najbolje korejski jezik, ali mogu da se služe engleskim. Voleli bi da slave Boga na jeziku koji razumeju. Pomozimo im da sazidaju crkvu kako bi mogli da dopru do drugih ljudi, sličnih njima, koji još nisu saznali da ih Bog voli.

Dete 4: (Dete nosi tajvansku zastavu.) Pre tri godine deo naših darova trinaeste Subote bio je iskorišćen da se napravi tonski studio u kome se mogu pripremati programi za radio i televiziju na kineskom mandarinskom jeziku.

Dete 5: (Dete nosi kinesku zastavu.) Deo današnjih darova trinaeste Subote upotrebiće se za pripremu programa na kineskom jeziku koji će se emitovati preko Interneta i satelitskih TV kanala širom sveta.

Dete 6: (Dete nosi severnokorejsku zastavu.) Ne znamo koliko hrišćana živi u Severnoj Koreji, ali znamo da ih ima. Od ljudi koji su nekad tamo živeli, saznali smo da u Severnoj Koreji ima adventista. Njihov život je težak. Molimo se da Bog zaštiti i blagoslovi svoju decu u toj zemlji u kojoj je hrišćanstvo strana religija.

Narator 1: Možemo uticati na to da se nešto promeni u tim zemljama. Kada prilažemo svoje misionске darove i kada se molimo, mi pomažemo onima koji poznaju Isusa i koji dele Božiju ljubav sa svojim prijateljima. Deo naših darova trinaeste Subote izvršiće veliki uticaj i pomoći ljudima koji idu u međunarodnu crkvu u Seulu (*pokažite gde se nalazi Seul na mapi sveta*), novim vernicima na ostrvu Amami Ošima u južnom Japanu (*pokažite ostrvo Amami Ošima na mapi sveta*), mladim ljudima u Mongoliji (*pokažite Mongoliju na mapi sveta*), ljudima koji govore kineskim mandarinskim jezikom, a žive širom sveta (*pokažite Kinu i Tajvan*). Dajmo

svoj doprinos danas, podelimo Božiju ljubav sa svojom porodicom i prijateljima, braćom i sestrama u Severnoazijskoj pacifičkoj divizionji.

Budući projekti

Sledećeg tromesečja govorićemo o Južnoazijskoj pacifičkoj divizionji (JAPD). Specijalni projekti uključuju pomoć za dve bolnice u Indoneziji i školu u Mijanmaru. Treće tromesečje 2012. biće namenjeno Južnoafričkoj indijsko-oceanskog divizionji (JAIOD). Projekti obuhvataju univerzitet na Madagaskaru, crkvu i školu u Južnoj Africi, kao i nabavku mp3 plejera na solarni pogon koji će biti korišćeni za Himba narod u Namibiji.

Izvori

Za više informacija o kulturama i istoriji zemalja SAPD-a, posetite svoju lokalnu biblioteku ili turističku agenciju.

Onlajn informacije: Adventistički misionски vеbsajt sadrži dodatni materijal koji može upotpuniti vašu misionску prezentaciju. Potražite pesme i tekstove na kineskom, japanskom, korejskom i mongolskom jeziku, kao i slagalice, recepte i igrice sa dečijeg misionskog sajta. Idite na www.AdventistMission.org. Kliknite na »Izvore« i »Dečije aktivnosti«. Kliknite na 4. tromesečje i izaberite aktivnost koju želite.

Usmerite pažnju na svetsku misiju i povećajte sedmične misionске darove. Zatražite od svog Odbora Subotne škole da vam postavi cilj – koliki želite da bude iznos vaših misionških darova. (Postavite malo viši cilj nego za prošlo tromesečje, podelite sumu sa 14: 12 redovnih sedmičnih delova i 2 dela za trinaestu Subotu.) Pokažite sedmični grafikon napretka prema postavljenom tromesečnom cilju.

Obratite posebnu pažnju na programe na kineskom jeziku, koji imaju za cilj da dosegnu najveću svetsku jezičku populaciju. Podsetite vernike da delo crkve zavisi od sedmičnih misionških darova u Subotnoj školi. Dvanaeste Subote podnesite misionски izveštaj o prikupljenim darovima u toku tromesečja. Ohrabrite vernike da udvostruče ili utrostruče svoje uobičajene misionске darove trinaeste Subote. Prebrojte i zabeležite prikupljen iznos na kraju Subotne škole. Takva brza povratna informacija ohrabriće vernike da nastave da prilažu svoje misionске darove.

Budući projekti

U sledećem tromesečju Južnoazijska pacifička divizija (JAPD) biće u žiži naših interesovanja. Specijalni projekti pomoći će da se proširi bolnica u Manadu na istoku Indonezije; da se obezbedi medicinska oprema za misionisku bolnicu u Medanu na zapadu Indonezije; da se povećaju kapaciteti adventističke škole u Mijanmaru. Posebni dečiji projekti pomoći će da se kupe Biblije za decu u jednoj neimenovanoj zemlji na jugoistoku Azije.

Treće tromesečje 2012: Južnoafrička indijskookenska divizija biće u fokusu. Projekti će biti fokusirani na Madagaskar, Namibiju i Južnu Afriku.

* Tabela pravljenjena u maju 2011. godine

Severnoazijska pacifička divizija	Crkve	Grupe	Broj vernika	Populacija
Kineska unija	1 211	3 708	404 110	1 370 000 000
Japanska unija	107	43	15 354	127 400 000
Korejska unija	712	190	222 404	71 700 000
Misionisko polje: Mongolija	4	6	1 664	2 800 000
Ukupno	2 034	3 947	643 532	1 571 900 000

Projekti:

Mongolija: Omladinski obrazovni trening centar

Japan: Crkva za postojeće vernike u Amami Ošima

Južna Koreja: Multikulturalni centar

Kina: Programi na kineskom jeziku za televiziju, radio i Internet

Dečiji projekat – Dečiji programi na kineskom jeziku

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve

Beograd, Radoslava Grujića 4

Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru

Odgovara: Igor Bosnić

Umnoženo u kancelariji izdavača - 2011.

Za internu upotrebu